

[Hans Hansen (Rørby).]

vigtigt det end er at have Rammen i Orden, kun Midlet. Den anden Kommission, Skattekommissionen, er ulige mere interessant. Her melder sig ikke alene Spørgsmaalet om Statens Indtægter, men om hele det Erhverv, hvis Virksomhed er afhængig af vor Toldpolitik. Almindelig politisk Hæderlighed vil kræve, at Regeringspartierne nu lægger en Linie for sin Politik og tager Stilling til den Forfalskning af Varepriserne, som foraarsages af den indirekte Beskatning. Det, som fremgaar af Finanslovens Indtægtsside, er jo kun en forholdsvis ringe Del af, hvad vort Toldsystem koster Forbrugerne. Den private Beskatning, som foregaar i Ly af Beskyttelsestolden og Valuta-centralen, er, synes jeg, nærmest uanstændig, og jeg synes, at en Regering, udgaaet af Socialdemokratiet og Det radikale Venstre, daarligt nok kan være den bekendt.

Hvad vil Regeringen her? Vil den ophæve eller successive nedsætte disse Skatter? I det socialdemokratiske Partiprogram Punkt 10 staar der, hvad jeg tidligere har gjort opmærksom paa, at Partiet vil ophæve alle Skatter og Love, der skaber Varefordyrelse, og i det andet Regeringspartis Program indeholdes ligeledes erklærede Tilsegn om, at man vil afskaffe varefordyrende Skatter. Ja, jeg erindrer endog, at det efter nogles Bedømmelse i sin Tid hed, at Det radikale Venstre gik ind i Regeringen som en Slags Garant, en radikal Garanti for, at Socialdemokratiet ikke skulde gaa Toldvejen — det har, da det kom til Stykket, vist sig, at Garantien ikke var videre effektiv.

Hidtil har Regeringen kunnet skyde sig ind under, at den ikke havde Magten i Landstinget, og at det var dette Tings Skyld, at Regeringen maatte gaa de indirekte Skatters Vej for at faa Penge til den Vrimmel af Opgaver, som dels Regeringen direkte har faaet Staten ind i, og dels de forskellige Partier ved Overbud har provokeret hinanden til at gennemføre. Nu vil det blive sværere at finde brugbare Undskyldninger for de indirekte Skatter, men saa længe disse Kommissioner sidder, har Regeringen fredet sig mod Kritik. Og Befolkningen er saamænd taalmodig; den ræsonnerer som saa: Lad os nu se, der skal dog gaa en rimelig Tid, efter at Regeringspartierne har erobret Landstinget.

Saaledes er da Stillingen ude i Befolkningen nu ved den ordinære Rigsdags Begyndelse — mærkelig, interessant og i Forventningens Tegn, skønt der ikke synes at skulle være stort at vente paa, men det er typisk for den Krise, som Parlamentarismen i Øjeblikket befinder sig i, ogsaa i vort Land. Regeringspartierne er talmæssigt stærke, men reelt svage. Kan de finde et Staasted, en Principelinie for deres Politik, som kan hidføre de Reforme, som Folket sukker efter og med Rette kan forvente? Den nuværende Stilling er uholdbar og haabløst svag, dersom Regeringen ikke kan finde en Linie for sin Politik som Reformpolitik paa langt Sigt, ogsaa bortset fra Forfatnings-spørgsmaalet. Thi her har vi jo set Konturerne i grove Træk, understreget af det konservative Partis Stilling og Venstres Stilling til denne Sag. Ja, Venstrepartiet har, saa vidt jeg kan se, i Forfatningsspørgsmaalet kun eet af to at vælge imellem: enten at gaa med til Landstingets Afskaffelse og Valgretsalderefs Nedsættelse eller at begaa politisk Selvmord.

Forfatningen er ikke mere det vigtige for Regeringens og Flertalspartiernes Stilling, det vigtige er Skatterne og den økonomiske Politik. Kan Regeringen ikke her komme ind paa en politisk Linie, der tager Sigte paa at komme uden om eller overflødiggøre alle Understøttelses- og Ordningsforanstaltningerne — der dog vistnok af næsten alle kun har været betragtet som foreløbige Nødhjælpsforanstaltninger —, saa tror jeg, at Socialdemokratiet med hele dets Betragtning af Statens Opgaver over for Erhvervslivet om føje Tid vil komme til at gaa Venstres tunge Vej: tilbage, nedad.

Smukke Rekorder har vi allerede set af det nuværende Styre. Paa samme Tid som Befolkningen har sat Rekord med tredobbelt Høstudbytte paa Danmarks Jord, som Produktionsteknikken og Industrien har arbejdet Haand i Haand for at fremstille Varer og Ting, som Mennesker har Brug for til Livets Behov, billigt og godt, som det arbejdende Samfund har været udrustet som aldrig før med Dygtighed, Produktions-evne og Produktionskraft — samtidig med dette har det offentlige Styre sat Rekord i Hjælpeløshed over for Fordelingen af disse Goder.

Det er, som om det offentlige Styre af